

נחל זהר פרשת פיקודי דף רלז על פי תורה נ"ה ליקוטי מוהר"ן.

מפני קוצר זמן לא יכולנו לעמוד הדברים אך מפני השיבותם העברנו אותם כמו שהם, עיין תורה נ"ה טרם הלימוד כאן וראה לחדש סוף דברי הזוהר המובאים כאן מה שלא הספקנו ונתנו לך מקום מן השמים להתגדל בו.

תא חזי, במצרים, פההוא סטרא דלהון פתיב, (שמות יב) אל תאכלו ממנו נא וגו'. צלי אש, פגין דוסלק ריחו נודף. ראשו על פרעיו, לתברא ליה ולאכפייא ליה, וכדין פל אינון דאתיין מסטריה לא שליטי. פגוונא דא (במדבר יט) פרה אדומה תמימה וגו', פגין לאכפייא פל אינון סטרי מסאבא, דלא ישלטון. – בא וראה במצרים, שהיא כלל הגליות, בחינת ארץ אויביהם, בצד שלהם של הגויים אשר האמינו באמונות כוזביות בכוח מזל הטלה בכדי לתקן קול כסיל ברוב דברים לתקן האמונה והתפילה כתוב, אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל במים כי אם צלי אש על כרעיו ועל קרבו. צלי אש כדי שיעלה ריחו נודף, כי על ידי השרפה באש עולה העשן עם ריחו, כי ריחו נודף הוא בחינת העשנים העולים מהלב אל המוח שהוא בחינת ראשו על כרעיו וגופו אשר עיקרו הוא הלב המחיה בדם הנפש את הגוף, והנה מחמת שהראש הוא על כרעיו וגבוה מהם במרחק רב, כי הכרעים רחוקות ביותר מן הראש, והוא בחינת גובהי הקומה שהם כסילים מחמת שהעשנים הולכים אל המוח להתהוות מהם מחשבות נחלשים ברוב הדרך בחינת ריחו נודף, כריח הנודף ברוח ואינו מגיע לאף אשר בראש כדי לקבל ממנו חיות והנהנה לנשמה, ואלו העשנים המתנדפים נעשה כסילות ואמונות כזביות של המצרים וכן קטני הקומה, אשר ראשו על ובסמוך לכרעיו גופו וליבו כנ"ל, אשר הקטן שבאנשי מצרים היה פרעה, גבוה אמה, שהיה ראוי להיות חכם מצד המרחק הקצר מן הלב למוח אלא שמחמת שחכמתו היית מרובה ממעשיו, לכן גם נתקלל שכלו כגובהי הקומה, כי אמתו היתה אמה שהיה שמוף בזימה וניאוף, בחינת הפילוסופים שלבם חסר, שעל ידי זה הוא מחרף ומגדף למעלה בגאותו כמו שאמר, מי ה' אשר אשמע בקולו, ועשה עצמו אלוה. והנה דייקא על ידי מידה כנגד מידה שנעשה בשה שהוא עבודה זרה ואמונות כוזביות של המצרים בחינת גלות התפילה, ששרפתו ועשנו הוא כנגד סיבת ושורש כסילותם של המצרים כנ"ל, לכן מה שאנו יודעים שורש סיבת האמונות כזביות ושורש רוע הלב של הפילוסופים על ידי זה אנו מכניעים אותם וזהו לשבור אותה השה ולהכניעו בשורשו שהוא בחינת שרפה ועלית העשן הנודף, ואז כל אותם הבאים מצידו שהם הכסילים גובהי הקומה והנמוכים הסרי לב שהעוסקים באומניות כזביות בהרופים וגידופים ובזיונות ובאים להחליש התפילה של ישראל ח"ו, לא שולטים יותר בלב ישראל הצדיקים, כי הכנענו אותם בשורש על ידי תיקון האמונה הכוזבת על ידי ישראל הלב וראיה למרחוק צדקת השם המגיבה הגויים הרשעים כדי להשפיל ולהציל ישראל הצדיקים מן הרע עין, וכן קרבן הפסח הוא הפה סה, בתפילה ואמונה כראוי, בחינת ונשלמה פרים שפתנו שבפה הסת, בבחינת פרה אדומה תמימה אשר לא על עליה עול כמובא לקמון. כמו כן באותו גוון ובחינה של שרפה וכפי הכנעת הצד האחר של המצרים, כן מתקנת התפילה שהיא פרה בחינת נשלמה פרים שפתנו, אדומה דא גזירת דינא, דין המשפט לטובת הרשע שיש להצדיק זה הדין ותקן האמונה צדיק צדיק וישר ה' והצדיקו הרשע כי הוא לטובת הצדיקים, כי מה שהרים את ממלכת מצרים בשני השבע בזכות יוסף ומה שעלה פרעה כמלך חדש והשפיל ישראל הכל באמת היה לטובתם של ישראל להרבות הכבוד בניסי הגאולה ביצאת מצרים, תמימה, זה שור תם, דינא רפיא, כאשר רואה הצדיק שהקב"ה מחליש כוח הדין מן הרשע ומבין צדקת ה' בדבר ונתחזק אמונתו ויכול להתפלל בלב ישר. אשר אין בה מופ בחינת חסרון, בחינת חסר לב, אשר לא עלה עליה עול, בחינת חיוזק האמונה כמובא בזוהר פרשת חקת קפ: (כמובא בליקוטי מוהר"ן הנ"ל כל הביאורים כנ"ל על פרה אדומה וכו') בחינת נאום הגבר הוקם על, שהקים והעלה התפילה, וגם כי ה' אחרונה של שם הוי"ה שהיא המלכות אמונה עלתה אל אמא בינה להיות עימה ואין הבינה כביכול עליה, בחינת לא עלה עליה עול, לא עלה עול דיני הבינה על המלכות כי עלתה לשורשה ונמתקה, דחינו שהצדיק מאמין שכל הנהגת המלכות שבעולם העשייה וכל המשפטים הנמשכים מן הבינה ואפילו מה שמצדיק ה' את הרשע הכל הוא לטובה ויש בזה רחמים ונסתרים. ועוד שהמלכות אמונה ותפילה לא על עליה עול הגויים והסטרא אחרא שמהם כל החסרונות כי הם חסרי לב, והם לא עלו לשלוט על פרת ישראל כי היא נשארה בבחינת שלמות בחינת

בתולה אשר איש לא ידעה, עיין שם בזהר. ושרף את הפרה לעיניו וכו', שנעשית עפר ואפר, בחינת הכנעת הרע בפרט ובכלל, תחת הטוב, בחינת ועסותם רשעים כי יהיו תחת כפות רגליהם כמובא בליקוטי מוהר"ן ולקמן בזהר, ועוד כי שרפת הפרה הוא בחינת חיזוק הלב באמונה, שיוכל להכיל את דברי החכמה האמיתית בתוכו, בחינת חם לבי בקרבי המכניע המימות יצר הניאוף של חכמי הפילוסופיה, חסרי הלב, כי השכל הוא כאש עצור, לכן הנה כמו בשרפת השה שנכנע הרע והאמונות כוזביות שבלב כך שרפת הפרה גם כן כדי להכניע כל אותם הצדדים הטמאים בחינת עקמומיות הלב, שלכאורה נרמזים בפרה, שלא ישלטו.

אמר ליה רבי אבא, והא פרה קדישא איחי, דכניא איחי, ואמאי. אמר ליה הכי הוא, והא אנקמיה, פללא דארבע מלכוון הות. פרה, פמה דאת אמר (הושע ד) כי כפרה סוררה סרר ישראל. אדומה, דא מלכות פבל, דכתוב, (דניאל ב) אנת הוא רישא די דהבא. תמימה, דא מלכות מדי. אשר אין פה מום, דא מלכות יון. (דאינון קריבין לארחי מיהמנותא) אשר לא עלה עליה עול, דא מלכות אדום, דלא סליק עליה עול. ורזא דמלה דא, אף על גב דכמה מלין אתיהיבו למדרש פקראי, פלחו חד. אמר לו רבי אבא לרשב"י, והרי פרה קדושה היא, טהורה היא, כי התפילה בעצם מהותה היא מורה על האמונה הטהורה שהרי אינו פונה לאילים אלא לה' לבדו ומדוע יש כן מה לטהר ולשרוף ולהכניע כאילו יש כאן טומאה ח"ו. אמר לו כך הוא שבאמת שורש התפילה הוא טהור, והרי בכל זאת העמידו רמזיה של הפרה באופן אחר מאשר בפרשת חקת, ולמדו כאן שהיא כלל ושורש של הארבע מלכויות הינה, כי כל שורש בקדושה שאמנם מצד אחד מובדלת מכל רע, בכל זאת נמשך ממנה הטהרה וממילא יש מקום שישתלשל ממנה גם הטומאה (עיין תורה נ"א) שזאת הטומאה של ארבע מלכויות יש לשרפה ולהכניעה, בכלל ופרט, בפרט שהוא בחינת אפר, היינו גופו המגושם שיש להכניעו על ידי השהייה כחסידי ראשונים שזכו להתפשטות הגשמיות, בכלל שהוא גם בחינת אפר היינו התפילות של רשעי ישראל, שיש לו לבטל גם הרע שלהם ויעשה מהרע כסא לקדושה היינו שיעלה אותם לקדושה, בחינת חלבנה כידוע, שאין שלמות לתפילה ללא עברנים ופושעי ישראל, כי למרות פשעם באים ופונים לה', כי עיקר כבוד ה' בא מן הרחוקים דייקא בחינת כד אתי יתרו כדן יתיקר שמו יתברך. וכן בחינת עפר בכלל ופרט, בפרט שמקשר עצמו לחלקי נר"ן המתוקנים שלו מגילגולים קודמים וכן בכלל, שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה הצדיקים, וכן שחיטה בחינת ביטול אמונת כסילים, בחינת ושחטה שמים העמיקו, וכן שרפה כנ"ל בחינת חיזוק הלב כנ"ל וכן אסיפה, בחינת אסף אלוקים את חרפתי, בחינת ביטול החרפות והבזיונות. נמצא אלו השלוש בחינות שחיטה, שרפה שיש שתי בחינות עפר ואפר וכלל ופרט כנ"ל וכן אסיפה, דהיינו בחינת ביטול אמונות כוזביות וכן ביטול חכמת הפילוסופיה וכן ביטול החרופים, אשר יחדיו הם ארבע בחינת הם כנגד ארבע גלויות, והם בחינת הטומאה הנסתרת שבתפילה שהיא בחינת פרה, שיש להכניעם ולתקן אלו השלוש קולות שהם גם בחינת עין ארו ואזוב ושני תולעת שהם תיקוני הפרה. ועתה מפרט הארבע גלויות הבאים מן הפרה, כמו שנאמר כי כפרה סוררה סרר ישראל, כי ישראל המשולים לפרה, המה בעלי התפילה בחינת נשלמה פרים שפתנו, היו סוררים מדרך התפילה התמימה והישרה. כשור מפוטם שאינו רוצה למשוך בעול מלכות שמים ומורד באדונו. ולמרות כל השפע שמקבלים מאדונם באכוס לומדים מן העכו"ם כאלו הכל בעמלם וכופרים בטובה ואין פונים לאדונם שיפרנסם לכן ממעט מהם השפע ככבש במרעה (כמובא בהמשך הפסוק, עיין במפרשים) וכמובא בפסוק לאחרי, אפרים חבור עצבים הנה לו, מה שנפלו בחינת אמונות כוזביות כעכו"ם ואפילו בחינת עבודה זרה בדקות מצד שאין פונים שלמות האמונה לקב"ה, אף על פי כן הנה להם מפני שהם חכורים ביחד בבחינת ציבור, צדיקים בינונים ורשעים, שעל ידי זה מתקנים בחינת אפר ועפר כנ"ל. אך כשאין פועלים החיבור וכל תיקוני הפרה אזי על ידי פגם ישראל נשתלשל יניקה וכוח

לארבע מלכויות העכו"ם כנ"ל, לכן אדומה – זו מלכות בבל שכתוב אתה הוא ראש הזהב, כי כסף הוא בצד החסד וזהב בצד הגבורה בחינת אדומה, בחינת גזרת דינא, שבבחינת הקלוקל אין רואה צדקת ה' במשפט, כשאין פועל בעצמו בחינת עפר ואפר כנ"ל אזי גובר הדין ח"ו, בחינת גלות בבל ובילבוּל התפילה. תמונה זו מלכות מדי, בחינת תמימות וטיפשות במקום תמימות ופשיטות, בחינת אמונה שלמה באומנות כזוכיות מפני סבלות וכן בחינת שור תם בחינת דינא רפיא שבאופן המתקן רואה צדקת ה' בהחלשת הדין על הרשע, אך כאן הוא בהפך שאין מתיישר ליבו כי לא רואה צדקת ה' ח"ו, אשר אין בה מום זו מלכות יוון, כי חושבים שאין בהם מום וחסרון בלב ובחכמה והוא הפך הגמור, כי באמת חכמים המה להרע, בחינת הפילוסופים היוונים הנואפים חסרי לב, שחכמתם מרובה ממעשם, כי רחמנא ליבא בעי, שהוא מעשה התפילה והמצוות בתמימות, והם בהפך מזה, וכאשר פרת ישראל נופלים במיעוט המעשים נותנים כוח לקליפת יוון ר"ל. אשר לא עלה עליה עול – זו אדום השאננים שלא עלה עליה עול והמה בתפנוקי ועינוגי הדמיונות, אשר מרוב דמיונם על שלמותם בבחינת בתולה ללא חסרון כנ"ל מרשים לעצמם לחרף ולגדף ישראל ואביהם שבשמים. ויניקתם מנפילת שלומי אמוני ישראל כנ"ל כי כשישראל מתחזקים באמונה ולבם ישר ומתפללים בכוונה ומודים לה' ומכירים בשלמות השפע הבא להם ולא מרגישים כל חסרון אזי אין יניקה לאדום להרגיש דמיון השלמות כי ברור כי השלמות ושפע העשירות הוא לעם סגולה. והסוד והפנימיות והשורש של הדבר הזה של יניקת הארבע מלכויות מפגם הפרה, שהוא בחינת אפשרות הטומאה שיש לטהר בבחינת התפילה, הנה אף על גב שכמה דברים נתנו לדרוש בכתובים מה שביאר בזהר חקת כפי מביא רבינו כאן בדבריו שלכאורה הם בחינת הטהרה ללא טומאה שיש בתפילה כי הוא בבחינת התיקון הנה מה שביאר כאן ענין מלכויות עכו"ם בהם בחינת הטומאה היונקת מן הפרה הרי כולם אחד למעיין בדברים כי תיקוני הפרה הוא מפני פתח טומאה המתשלשל מן הטהרה והקדושה שיש בתפילה שיש לתקנם.

הא אתמר, דבתיב, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור (דף רל"ז ע"ב) מטמא, ר"ל דא, הכי הוא, דדא איהו טהור דנפיק מטמא. דהא פקדמיתא טמא, והשתא דאתעביד פיה דינא, ואתייהיב ליקידת אשא פנורא דדליק, ואתעביד עפר, השתא איהו טהור מטמא, טהור דנפיק מטמא. – ולחבין עומק סוד הדבר כנ"ל הרי נאמר, שהרי כתוב מי יתן טהור מטמא לא אחד. פירוש מי יתן טהור מטמא סוד זה הגלוי בנהגה אשר לעיני הצדיק מה שהקב"ה מצדיק הרשע במשפטו, כך הוא דהיינו זו היא ההנהגה האלוקית הנסתרת בטוב משפטה וכך הם הדברים שחקק ה' ברצונו הנסתר, כי הוא לשון נסתר, כי טוב חוק זאת הנהגה נסתר טרם התגלות יד ה' העושה צל לצדיק שיוכל לראות הנסתר ולחזק אמונתו, וזה הוא טהור שיוצא מטמא, כי מה לבסוף הצדיק ניצל מן הרע עין של הרשע דייקא על ידי זיכוי הרשע, והצדיק אז דייקא רואה למרחוק, מישר ליבו מטומאת העקמימות על מה שנראה לו בתחילה כעיוות הדין, ומה שהרשע הטמא נתעלה בתחילה במשפט ה', הרי שלבסוף יוצא מתגלה הטהור שהוא הצדיק המתפלל בחזק האמונה יותר מבתחילה, ויוצא דייקא מן הטמא שהוא הרשע המצליח. שהרי בתחילה טמא, שיש בחינה שלצדיק יש טומאה קלה לפי שעה מפני הרשע הטמא, מפני שהצדיק לא רואה צדקת ה', ויש בחירה בדבר ח"ו להגיע לכפירות גמורה ר"ל רק שהצדיק וזוכה ובוחר בטוב למרות ההסתרה, כי ע"י דין ומשפט ומצמצום נעשה הסתרה ה', וזהו מי יתן, כי מי היא הבינה שממנה מתעוררים הדינים והצמצומים ויש מקום להסתרה, ומשם יניקת העכו"ם שיש מקום לפעולת כאילו לאיליים הדמיונים שלהם ולמזלות הכוח לבד ח"ו, בחינת מי יתן טהור מטמא, דהיינו שיש מציאות הטומאה והשקר (עיינן שוב תורה נ"א) בחינת לא אחד, דהיינו שיש דבר הנראה

בכחינת שתי רשויות, או ח"ו העדר אלוקות בחינת לא אחד, והוא דייקא בא מצד האמונה והקדושה בשורש, כי השכל והאמונה הקדושה מחייבים שה' יעשה משפט צדק בטובו, ולמי שנראה שאין משפט צדק אם כן נראה לו לכאורה כי אין שופט ח"ו כי היה, היה שופט משפט צדק ודאי ולא היה מזכה הרשע (כמו שמצינו ר"ל הרבה יהודים בשואה שמרוב אמונתם בטוב השם הגלוי לא יכלו להבין איך היה מקום בחירה לרע כזה להתגלות בעולם והסיקו מסקנה שקרית שאם כן אין דין ואין דין ח"ו ואין זה האמת כי באמת צדיק וישר ה' צורי ולא עולתה בו, ומשגיח תמיד על ישראל לטובה, ומה שמחוק הרשעים לפי שעה הוא לטובת ישראל ולבסוף יזכו כל ישראל לגילוי מלכותו יתברך וגילוי טובו ורחמנותו ויחיה המתים וינקום בגויים שהצרו לישראל בגלות במהרה בימינו אמן, ועיין כל זה בליקוטי הלכות הלכות פורים הלכה ה' על התורה הנ"ל ממש מה שגדל המלך מלכו של עולם את המן ואסתר נלקחה לבית אחשוורוש והכל היה לטובת ישראל כמו שנתהפך לבסוף ועיין שם כל ענין הרע עין וכו' וכו' ומה שקוראים דייקא פרה אחר פורים וכו' וכו') וכן הוא בקרבן הפסח, שהרי בתחילה טמא, שאין התפילה בשלמות וטהרה מפני מעט עקמומיות שבלב הצדיק. ועכשיו שנעשה בו דין, על ידי שה' זיכה הרשע בדין וכביכול הצדיק חייב בדין שאין שעתו מצלחת כביכול, וניתן הקרבן לשרפת האש, שרואה הצדיק למרחוק סיבת כפירת העכו"ם פני עשני הלב הרוחקים מן המוח, שעל ידי זאת ההנהגה יש מקום ובחירה לכפירות שלהם, שאין מכירים בטוב ה' האחד שממנו כל השפע, ועוברים על רצונו ושעתם כביכול מצלחת, ועל ידי זאת ההשגה שרואה למרחוק שעל אף אפשרות הכפירות והצלחה של הרשעים במשפט ה' הרי זה לטובו של הצדיק לבסוף ולכן מתפלל האמונה חזקה באש בוערת בחינת חם ליבי בקרבי, המכניע הכסילות והפילוסופיה והגידופים, ונעשה עפר, שנטהר הצדיק מסכלות וטומאת קטנות המוחין וזוכה להתקשר לנשמתו וחכמתו האמתית שבמוח מקום משכן הנשמה, ומתקשר לחלקי נר"ן שלו מגלגולים קודמים שבם כבר תיקן האמונה וזוכה להתקשר לצדיקים שוכני הארץ, שוכני האמונה שלמה הנקראים חיים במיתתם שאין להם כל טומאת מות, כי תפילתם שלמה, ובזאת המדרגה של העפר שבתפילה שזוכה הצדיק אזי עכשיו הוא טהור מטמא, טהור שיצא מטמא, שיצא ממעט טומאותו ועין רעה של הרשע הטמא המצליח, כי כבר עכשיו טרם נפילת הרשע כבר רואה צדיק בטהרתו וקדושתו סוף נפילת הרשע ועליית וצמיחת קרן ישראל במהרה בימינו אמן. כך הוא כאמור בקרבן הפסח ומעשה הפרה אדומה.

וּבְיָמֵינוּ כְּפִי, כָּל אֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּהַ, פְּלִחוּ מִסְתַּאֲבֵי, דְּהָא חֲכִי הוּא וְדָאֵי, וְכִיּוֹן דְּאֵתְעָבִיד אֶפְרַי, כְּדִין עַד דִּיתְכַּנְיֵישׁ וְיִסְתְּלִיק מִתַּמְנָן, מִסְאִיב לְכַלְהוּ, כְּמָה דְּאֵת אֶמְר וְכַבְסֵי הָאוֹסְפֵי וְגו' וְטַמְא. אֶפְרַי, מְאִי טַעְמָא. כְּמָה דְּאֵת אֶמְר (מִלֵּאכֵי ג) וְעִפּוֹתֵם רְשָׁעִים פִּי יְהוּי אֶפְרַי תַּחַת כְּפוֹת רְגְלֵיכֶם. וְכִיּוֹן דְּאֵתְיִיחִיב עַל הָהוּא אֶפְרַי מִיָּם, כְּדִין אֵיחֹ טַהוֹר מִטַּמְא. – מִפְּנֵי כֵךְ, מִפְּנֵי זֹאת הִנְהַגְתָּ ה' בְּמִשְׁפָּטוֹ הַטּוֹב וְהִנְסַתָּ לְהַצְדִּיק הַרְשָׁע הַטַּמְא לְטוֹבַת הַצְדִּיק שִׁישׁ בִּזָּה אַחִיזָה לְטוֹמְאָה וְלַכְפִּירוֹת כְּנ"ל, לִכֵּן כָּל אוֹתָם הַצְדִּיקִים בְּנוֹנִים וְרִשְׁעִים הַמִּשְׁתַּדְּלִים בַּה בַּפְרָה אֲדוּמָה וּבְתִיקוּנֵי הַתְּפִילָה בְּאֵמוּנָה שְׁלֵמָה, כּוֹלֵם בְּתַחֲלִילָה דִּיִּקָּא נְטַמְאִים לַעַת קַצְרָה, שְׁחָרֵי כֵךְ הוּא וְדָאֵי הִנְהַגְתָּ ה' לְהוֹצִיא טַהוֹר מִטַּמְא, וְכִיּוֹן שְׁנַעֲשֵׂה בְּהַמִּתְפַּלֵּל וְהַפְרָה אֲדוּמָה בְּחִינַת אֶפְרַי, שְׁזוֹכָה לְשַׁפְּלוֹת וְהַתְּפַשְׁמוֹת הַגִּשְׁמוּיֹת עַל יְדֵי גוֹדֵל אֵמוּנָתוֹ הַמִּתְחַזְּקֵת בְּחִינַת יִתְרוֹן הָאוֹר שֶׁל הָאֵמוּנָה מִן הַחוּשֶׁךְ שֶׁל מַחְשַׁבַת עֵיווֹת הַמִּשְׁפָּט, אִז עַד שִׁיתְכַּנֵּם וַיַּעֲלֵה מִשְׁפָּט זִכּוּי הַרְשָׁע, וַיִּשׁוּב לְמָרוֹם לְגִילּוֹי סִיבָה אֲמִתִּית שֶׁל הַזִּיכּוּי שֶׁהוּא בְּשִׁבִיל הַצְדִּיק, עַד אִז מִטַּמְא הַמִּשְׁפָּט אֵת כּוֹלֵם כָּל אֶחָד לְפִי דְרַגְתּוֹ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר וְכַבְסֵי הָאוֹסְפֵי אֵת אֶפְרַי הַפְרָה אֵת בְּגִדּוֹ וְטַמְא עַד הָעֶרֶב, כִּי כֵךְ הוּא וְדָאֵי חֲקַת עוֹלָם נַעֲלַמְתָּ וְנִסְתַּרְתָּ לְטוֹבַת יִשְׂרָאֵל. כִּי גַם בַּעַת הָאִסִּיפָה שֶׁל הָאֶפְרַי שֶׁהוּא בְּחִינַת בִּיטוּל הַגִּשְׁמוּיֹת הַקּוֹדֵם לְתַפִּילָה, עֲדִין יֵשׁ גַּם בְּחִינַת קוֹלוֹת הָאִסִּיפָה שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲרָפוֹת וּבִזְיוֹנוֹת, כִּי

עדין כל עוד הרשעים בשעת הצלחתם מהרפים ומגדפים הוא בפגם האמונה הנוגע מרחוק ומטמא מעט לציבור המתפללים, בחינת **וטמא** עד שיזכה להפוך הגידופים למאמרו אשר כולם אומרים כבוד המלך על ידי שמבטל עצמו מכל וכל להיות בהיכל המלך כוונת הלב השלמה באמונה שלמה. **אפר מה הטעם** וסוד הדבר? **כמו שנאמר ועסותם רשעים כי היו אפר תחת כפות רגליכם**. כי צריך להכניע הרע, הן בכלל הן בפרט, תחת הטוב, והטוב הוא תפילה שהיא הרגל שמעל האפר, המכניעה אותו, בחינת רגלי עמדה היא תפילת העמידה, במישור וישרות הלב החזק באמונה. וכיוון שניתן על אותו אפר המגושם מים המכניעים אותו בחינת שפכי כמים לבך נוכח פני ה', בהיכל המלך. אז הוא טהור מטמא. כי דייקא מפני טומאת העכו"ם זוכה ביתר שאת ויתר עוז להתגבר בכוונת התפילה והטהר באמונה טהורה וזכה במהרה בימינו אמן.

וְרָזָא דְמַלְאָה, דְבַתְיב, (במדבר ח) מִי הַטָּאָת, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (בראשית ד) לְפִתַּח הַטָּאָת רֹבִין. וּבְגִין דְּאִיְהִי פִתַּח הַטָּאָת רֹבִין וְדָא, בְּקַדְמִיתָא בְּתִיב, וְהוֹצִיא אוֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. וּבְגִין כְּדָ אֲתִיְהִיבַת לְסַגְן, וְלֹא לְבַתְנָא רַבָּא, וְדָא הוּא טְהוֹר מְטָמָא, בְּקַדְמִיתָא טָמֵא, וְהַשְׁתָּא טְהוֹר. וְכָל סְטָר רִיחַ מְסַאֲבָא, פִּינּוֹן דְּחָמָא דָּא, עָרְק, וְלֹא יִתִּיב בְּחַהּוּא דִּיכְתָּא.

וסוד הדבר – שפתיב (במדבר ח) מי הטאת, כמו שנגאמר (בראשית ד) לפתח הטאת רבין. ומשום שהיא פתח הטאת רבין ודאי, בתתחלה פתוב, והוציא אותה אל מחוץ למחנה. ומשום כך נתנה לסגן ולא לכהן גדול. וזהו טהור מטמא. בתתחלה טמא, ועכשו טהור. וכל צד רוח הטמאה, פיון שרואה את זה בורת, ולא יושב באותו מקום.

מִי הַטָּאָת וְדָא, מִי נְדָה, כְּלָא מְסַאֲבָא. וְעַל דָּא שְׁלֵטָא רִיחַ קוּדְשָׁא, וְרִיחַ מְסַאֲבָא אֲתַכְפִּיא, דְּלֹא שְׁלֵטָא כְּלָל. וְדָא הוּא דִּינָא דְּרִיחַ מְסַאֲבָא, מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. בְּגִין דְּאִיְהִי רִיחַ מְסַאֲבָא, דְבַתְיב, (דברים כג) וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ. אֲתָא רַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקִיה.

מי הטאת ודאי, מי נדה, הכל טמא. ועל פן שולטת רוח הקדש, ורוח הטמאה נכנעת, שלא שולטת כלל. וזהו דין של רוח הטמאה – מחוץ למחנה, משום שהיא רוח טמאה, שפתיב (דברים כג) והיה מחניך קדוש. בא רבי אבא ונשקו.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַף עַל גַּב דְּכָל הַנִּי מַלְיָן בְּדַקְאֲמַרְוֹ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיה שׁוּלְטָנּוּ. וְרִיחַ מְסַאֲבָא בְּעִי לְאֲכַפִּיא לִיה בְּכָל סְטָרִין. תָּא וְאִימָא לָךְ רָזָא חֲדָא, וְלֹא אֲתִיְהִיב לְגַלְעָא בַר לְאִינּוֹן קְדוּשָׁי עֲלִיזִין.

אמר רבי שמעון, אף על גב שקל הדברים פני שאמרנו, הקדוש ברוך הוא נתן לו שלטון. ורוח הטמאה צריך להכניעה בכל הצדדים. בא ואמר לך סוד אחד, ושלא נתן לגלות פרט לאותם קדושים עליונים.

תָּא חַזִּי, לְחַאי אֲתֵר דְּאִיְהוּ רִיחַ מְסַאֲבָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיה שׁוּלְטָנּוּ, לְמַשְׁלֵט בְּעֵלְמָא, כְּכַמְּה סְטָרִין, וְיִכִּיל לְנַזְקָא, וְלִית לִיה (נ"א לן) רְשׁוּ, לְאַנְחָנָא בֵּיה קְלָנָא, דְּבַעֲיָנָן לְאַסְתַּמְרָא מִנִּיה, דְּלֹא יִקְטַרַּג עֲלָן בְּגוֹ קְדוּשָׁה דִּילָן. וְעַל דָּא רָזָא חֲדָא אִית לָךְ, דְּבַעֲיָנָן לְמִיתָב לִיה דִּיכְתָּא זְעִיר, בְּגוֹ קְדוּשָׁה דִּילָן (דלא אשתכח מקטרגא בגו קדושא דילן) דְּהָא מְגוֹ קְדוּשָׁה נְפִיק שׁוּלְטָנּוּ דִּילִיה.

בא וראה, למקום הזה שהוא רוח טמאה, נתן לו הקדוש ברוך הוא שלטון לשלט פועלם בכמה צדדים, ויכול להזיק, ואין לו (לנו) רשות לנהג בו קלון, שצריכים להשמר מפניו שלא יקטרג עלינו בתוך הקדשה שלנו. ועל פן סוד אחד יש לנו שצריכים לתת לו מקום קטן בתוך הקדשה שלנו, (שלא ימצא מקטרג בתוך הקדשה שלנו) שהרי מתוך הקדשה יוצאת שליטתו.

דבנינו גו רוא דתפלין, לאצנעא (סוד שער שבתפלין) חד שער דעגלא, דיפוק לבר ויתחזי. דהא חוטא דשערא דא לא מסאיב, בר דאי אתחבר האי שערא, ואתעביד בשעורא, אבל פחות מן דא לא מסאיב. וחהוא שערא בעי לאעלא ליה בגו קדושה עלאה דיין, ולמיתב ליה דוכתא, בגין דלא יקטרג לו בקדושין.

שצריכים תוך סוד התפלין להצניע (סוד שער שבתפלין) שער אחת של עגל שתצא החוצה ותראה, שהרי חוט שער זה אינו מטמא, פרט לאם מתחברת שער זה ונעשית בשעורה, אבל פחות מזה לא מטמא. ואת אותה שער צריך להכניס אותה בתוך הקדשה העליונה שלנו ולתת לה מקום, כדי שלא תקטרג עלינו בקדשות שלנו.

ויפוק מן החוץ שער לבר, דיתחזי דכד חמי לחוץ בר נש בקדושה עלאה, וחולקא דייליה משתתף לתמן, בגין לא יקטרג ליה, ולא יכיל לאבאשא ליה לעילא ותתא, דהא דוכתא יחב ליה. ואי החוץ חולקא לא יחבין ליה (דוכתא) פהאי קדושה, יכיל לאבאשא ליה לתתא, וסליק מקטרגא ליה לעילא, ואמר פלוני דקא מקדש השתא, כך וכך עבד יומא פלוני, וכך אינון חובוי, עד דימטי דינא על החוץ בר נש, ויתענש על ידו. (וכן שער המשתלח).

ויצא מאותה שער החוצה שתראה. שכשרוא את אותו אדם בקדשה עליונה וחלקו משתתף לשם, אז לא יקטרג לו, ולא יוכל להזיק לו למעלה ולמטה, שהרי נתן לו מקום. ואם לא נותנים לו אותו חלק (מקום) בקדשה הזו, יכול להזיק לו למטה, ועולה לקטרג עליו למעלה, ואומר: פלוני שעכשו מקדש, כך וכך עשה ביום פלוני וכך הם הטאוי. עד שיגיע דין על אותו אדם ויענש על ידו. (וכן שער המשתלח).

וכך חוץ ישראל עבדי, דחוץ ידעי רוא דא, כד שראן לאתקדשא בקדושה עלאה ביומא דכפורי, חוץ מסתפלי מיד למיתב חולקיה לחאי אתר, ולמיתב ליה חולקא ביניחו, בגין דלא ישתבח מקטרגא עליוחו, ולא ייתון לאדברא חוביהון דישראל. דכמה תבילין, וכמה משריין, אינון דאזדמנו לנטלא מזה מניה, כד אתי לקטרגא. זכאה חולקיה, מאן דיכיל לאסתמרא, דלא ידברון חובוי לעילא, ולא ישגחון עליה לביש.

וכשהיו ישראל עושים, שהיו יודעים סוד זה, בשמחתילים להתקדש בקדשה עליונה ביום הכפורים, היו מסתפלים מיד לתת את חלקו לאותו מקום ולתת לו חלק ביניהם, כדי שלא ימצא מקטרג עליהם ולא יבאו להזכיר חטאי ישראל. שפמה קבוצות וכמה מחנות הם שמוזדמנים לפול דבר מפניו בשבא לקטרג. אשרי חלקו של מי שיכול להשמר שלא יזכרו חטאיו למעלה, ולא ישגיהו בו לרע.

אֲדַהְכֵי הוּוּ זְלַגִּין עֵינַי דְּרַבִּי אָבָא. אָמַר לֵיהּ, אָבָא אָבָא, זִיל טַנְפִיר קַטְוֵרָה, וְאַקְפִיד בְּקוּלְטָהּ, דְּהָא רַזִּין
דְּאוּרֵייתָא לְזַבְּאֵי אֲתֵיחִיבוּ דְבַתְיָב, (תהלים כה) סוּד יִי' לִירְאָיו.

בֵּין כּוּד זְלַגְו עֵינַי שְׁל רַבִּי אָבָא. אָמַר לוֹ: אָבָא אָבָא, לָךְ וְהַתֵּר קִשְׁרֵי צַעֲרָךְ וְתַקְפִיד בְּחַשְׁנָתְךָ, שְׁתַּרִי
סוּדוֹת הַתּוֹרָה נִתְּנָו לְצַדִּיקִים, שְׁכַתּוּב (תהלים כה) סוּד ה' לִירְאָיו.